

НАДА

РЕСЕТОВАЊЕ УМА

АКО нам је душевни мир, мир у нама, једини циљ, тада је праштање наш савезник. Праштање је средство којим исправљамо сопствене погрешне претпоставке и помажемо себи да надвладамо страх. Опростити значи ослободити се, одустати од нечега. Први корак у поновном поучавању ума јесте успостављање душевног мира тако да о себи размишљамо у светлу испуњења сопственог бића, а не себичности. Други корак је праштање. Ум је као филм, као филмска камера. Оно што доживљавамо јесте стање нашег ума пројектовано према споља, на платно које називамо 'светом'. Свет и људи у њему су огледало наших мисли и маштања. Ум запажа оно о чему маштамо и ограничава наше виђење све док имамо такав поглед на свет. Ствар је у томе да наш ум функционише расцепљено, једним делом управља его, а другим љубав. Најчешће је пажња ума усмерена на его, а его је друго име за страх. Его ствара филмове о рату и сукобима и кроз такво прерушавање то приказује као остварење наших романтичних маштања. Его пројектује илузију да смо сви одвојени. Љубав не пројектује илузију него шири истину, сједињује и спаја. Ум има моћ доношења свих одлука. Его у уму делује попут завесе страха и кривице која заклања љубав. Можемо научити да управљамо умом тако да ову завесу развргне и разоткрије светлост љубави која је увек ту и која је наша права реалност. Када нас унутрашњи глас Светога Духа почне водити даће нам и средства којима можемо постизати све што нам треба, чак и када та средства на око нису видљива. Вођство унутрашњег гласа Божијег треба да научимо да прихватимо, јер је он наш водич према знању и спознању. Тај глас

је уједно и сведок који кроз нас посматра целину. Тај процес се не остварује без опраштања. Потребно је зато да опростимо себи своја погрешна схватања. Покушајте на један дан да не осуђујете људе већ да их прихватите. Немојте се чудити ако вам се учини да је готово немогуће престати осуђивати људе и себе. Није лако, али је могуће да се ослободимо тог процењивања и осуђивачког гласа у себи и волети особу онакву каква јесте и прихватити је (укључујући и себе). То је процес. С временом ће наша одлука да проналазимо само љубав јачати и тако ћемо се лакше усмеравати на позитивне стране других људи и не обазирати се на њихове слабости. И себе можемо гледати с љубављу. Не осуђивати друге је пут ослобођења себе, прихватања себе. Тај процес почиње од овог тренутка. Овај тренутак је једино време које постоји и он се може наставити у вечност на начин да будућност постаје продужетак миром прожете садашњости која никад не престаје. Ваша заокупљеност прошлошћу и њена пројекција у будућности доноси вам пораз у настојањима да остварите мир садашњег тренутка. Прошлост је завршена, а будућност тек треба да се догоди. Мир није могуће наћи у прошлости или будућности већ само у овом тренутку. Уколико непрестано проживљавате прошлост у будућности ви сте постали роб времена. Само праштањем прошлости ослобађате се болних оптерећења која сте донели у садашњост. Опростите себи своја погрешна схватања, одлучите данас да тражите ослобођење од боли и патњи из прошлости тако што ћете живети само у садашњости. Према томе, у вашем уму постоје мисли које вам могу naudити или вам могу помоћи. Ви непрекидно бирате садржаје у свом уму, јер нико други не може

тај избор да учини уместо вас. Ви бирате да ли ћете отпустити све друге мисли осим мисли о љубави. Ја сам одговоран за оно што видим. Ја бирам осећаје које ћу доживети и ја одлучујем о томе који ћу циљ постићи. А све што ми се заиста догађа, све сам то сам призвао и добијам онако како сам тражио. Дакле, у изградњи наших мисли свакако нам Провиђење шаље и проблеме које нисмо својим умом 'тражили', међутим, ти проблеми и нестају једнако као што су и дошли јер их третирамо умом који је прожет милошћу, односно, умом који је исправно устројен а који онда материјализује оно што у љубави и жели. Будућност је материјализација наших мисли. Ако се та материјализација није догодила, значи да у својој глави нисмо добро сложили све 'зупчанике'. То је последица подвојености човека у себи самом. Треба пратити ток властитих мисли и не допустити им да врдају сулудо и сумануто, него их вољом усмерити према љубави, опраштању, доброти и благодати.

САМОСВЕСТ – САБРАНОСТ ВЛАСТИТОГ БИЋА

САМОСВЕСТ је свесна и вечна. Свемир тек поступно постаје свестан. Божја безвременска суперсвест је савршена, стога не еволуира. Бог никада није настао па ни не нестаје, он је одувек. Људска свест је дар Божји нама самима и по том дару и ми смо безвременни јер нам је отац безвремен. Чини се да свемир који видимо јесте подвргнут времену и да пролази кроз еволуцијски процес. Ниједан људски ум није у стању потпуно да схвати разлоге тог процеса. Можемо га назрети у себи и свесно учествовати у њему. Процес људског освешћивања је двострук: с једне стране он је поступан јер му треба време док не дође до самоспознаје. С друге стране он је безвремен, јер кад једном дође до самоспознаје схвата да је он сам (човек) безвременска свест као последица дара суперсвести (свеприсутни

Бог). 'Трикључујући' се у ту суперсвест, човек постаје учесник посебно освећеног живота са свим посебностима те узвишености. Време је тест људске воље, деловања и избора. Многи лутају не налазећи своје истинско јаство, не одлазећи до самосвести, одлутали су у погрешна подручја која су их одвела ван суштине човековог смисла, ван циља који је самосвест подстицана Божијим Духом.

Свест је интелигенција, организацијско начело у темељу настанка облила. Свест милионима година припрема облике како би се кроз њих могла изразити у видљивом. Иако бисмо невидљиво царство чисте свести могли сматрати другом димензијом, оно није одвојено од димензије облика. Облик и безоблично се међусобно прожимају. Невидљиво утиче у ову димензију као свест, унутрашњи простор, присутност. Како то чини? Кроз људски облик који постаје свестан и тако испуњава своју сврху. Људски облик је створен за ову узвишену сврху, а милиони других облика припремили су тло за тај чин. Бљескови буђења догађају се трајно у животу а свој коначни интензитет добијају у тренутку смрти. Људски мозак представља високо диференцирани материјални облик кроз који је особа присутна у овој димензији. Садржи отприлике сто милијарди нервних станица (неурона), а толико је отприлике и звезда у нашој галаксији, коју можемо сматрати микрокосмичким мозгом.

Мозак не ствара свест, него је свест створила мозак, најсложенији физички облик на земљи, како би омогућила створењу да се изрази у облику, стварајући за човека специфичан мозак адекватан његовом духовном бићу (личности). Кад је мозак повређен не значи да сте изгубили своју духовну свест јер она не може бити изгубљена обзиром да је повезан с Богом као највишом Свести, то само значи да ваша духовна свест више не може закорачити у ову димензију јер је повређени облик (материјални мозак - инструмент посредник) који јој је то

омогућавао. Свест вам је од Бога дарована и њу не можете изгубити јер је она оно ко ви јесте. Тако Бог који је особа ствара друге особе. Можете изгубити само оно што имате, али не можете изгубити оно што јесте. Ви нисте ваше тело, оно је овде да вас уприсутни у овој димензији - човек је духовно биће које пролази кроз људско искуство. Бити духовно биће значи бити особа.

Коначну сврху преображаја људски ум не може замислити ни схватити, па ипак се тај преображај догађа практиковањем блаженстава (Матеј 5,3.12) о којима нам говори Јеванђеље. Начин на који делујете, а не оно шта радите, одређује да ли испуњавате своју сврху. Тај начин вашег деловања показује стање ваше свести.

Свако истински успешно деловање произлази из будне пажње, а не из ега обманутог условљеним несвесним размишљањем. Човек је канал кроз који енергије Пресвете Тројице тече на добробит самог човека, целог свемира и свих бића свемира. Све што остварујемо је оно што већ имамо у себи, о томе нам Исус говори: '' (Марко 11,24). Тако сваког дана нашег живота на земљи уносимо Божију присутност у овај свет. Ако свесно обављамо све што радимо, тада ће наше постојање и све што радимо попримити обрису светости.

ДУХОВНИ РАСТ – САРАДЊА С БОГОМ ЉУБАВИ И МИЛОСТИ

ЉУДСКА способност вољења и воља за сазревањем, потпомогнута је љубављу родитеља током детињства, али и Божјом милошћу и љубављу. Једна неописиво моћна сила делује на нашу подсвест и то на начине које тешко можемо разумети. То је сила милости. Она омогућује људима да надмашују трауме из детињства и постану појединци пуни љубави, који су се уздигли далеко изнад својих родитеља на лествици људске еволуције. Зашто онда само неки људи духовно сазреју и издижу се изнад околности у којима су одрасли кад је милост

доступна свакоме, и када смо сви подједнако заогрнути плаштом Божје љубави? Зато што се већина нас не одазива позиву милости и одбија њену помоћ. Исус Христос каже: 'Многи су позвани, али ретки су одабрани' (Матеј 22,14). Те речи говоре да нас је милост све позвала, али ретки од нас су се одазвали. Питање је дакле, зашто се тако мали број нас одазива позиву милости? Зашто се већина нас заправо одупире милости? То је зато јер смо проклетни нашом лењошћу, тим првобитним грехом ентропије. Као што је милост крајњи извор силе која нас гура при нашем успињању степеницама еволуције, тако је ентропија извор отпора према тој сили, жеља да останемо где јесмо, без напора уздицања. Демонска је сила, коју свесно и трајно шаљу људима да парализују њихов напредак. Тако човек остаје 'чаура' из које никада не настаје 'лептир'; тако човек никада не успева да оствари своју сврху - суштину - јаство - боголикост.

Бити свестан милости, непрестано осећати њену присутност, спознати блискост с Богом, значи и непрекидан осећај унутрашње опуштености и мира којег поседује мали број људи: 'Не бој се мало стадо: свидело се Оцу вашем дати вам Царство' (Лука 12,32). С друге стране, ова спознаја и свест доносе са собом огромну одговорност јер доживети блискост с Богом значи обавезу бити попут Бога, обавезу бити преносник његове моћи и доброте. Одазвати се милости значи прихватити напоран живот пун служења и жртвовања. То је позив за прелазак из духовног детињства у духовну зрелост, позив да постанемо родитељи целог човечанства: 'Мир вам остављам, мир вам свој дајем. Дајем вам га, али не као што свет дарује. Нека се не узнемирава ваше срце и нека се не плаши'. (Јован 14,27) Милост је пропраћена огромним одговорностима, обавезама и дужностима.

НЕ БОЈ СЕ

КАКО идемо једнако је важно и куда идемо. Стога, усмери свој живот према Богу и остани увек уз Бога, без обзира куда твој живот иде. Бог је јачи од свакога страха. Верујте у Бога а у људе који вам желе добро имајте поверења. Ваши страхови и проблеми не чине суштински део нашег бића и зато се одвојте од њих.

Истина није идеја, појам или стање ума. Истина је особа: Исус Христос, Син Божји.

Та Истина ствара, оздравља, спасава и довршава човека.

'Да и долином смрти прођем, зла се не бојим, јер ти си самном' (Псалом 23,4).

У нашим животима и савестима поново мора да се оснажи сигурност да постоји Неко ко држи у рукама судбину овог света који пролази; Неко ко има кључеве смрти и подземља (Откривење 1,18); неко ко је Алфа и Омега људске историје (Откривење 22,13) како појединачне тако и заједничке. И тај Неко је Љубав (Јован 4,8-16): Љубав која се утеловила. Љубав распета и васкрсла. Љубав која је увек присутна међу нама људима. То је Еухаристијска љубав. То је стални извор заједништва. И само та Љубав даје пуно јамство речи 'не бојте се'. Оно што љубав тражи не надилази човекове могућности, ако то човек прихвата у вери и налази у милости као снази коју му Бог не ускраћује да то оствари. Захтеви морала што их је Бог поставио човеку и захтеви Божји не могу се раздвојити. Сви су разлози да се истина о Крсту назове Радосном вести, јер Бог жели спасење човека, испуњење човечанства по мери коју је сам одредио. Христос стога има право да каже да је по том коначном испуњењу јарам и терет што га је Он оставио, на крају крајева, слатак и лак (Матеј 11,30).

Ми нисмо беспомоћна бића одређена унутрашњим силама којима не заповеда наша воља; ми нисмо радикално одређени хемијским молекулама нашег мозга и сукобима наше подсвести који управљају нашим осећајима и понашањем, а да тога

нисмо ни свесни. Ми нисмо позориште лутке на конопцу природног усуда. Када човек спозна феномен милости, тада нестаје његово неразумевање себе као безначајног и бесмисленог појединца. Довољна је спознаја како изнад нас постоји моћна сила која потпомаже наше сазревање и еволуцију. Само постојање те силе (једном кад је спознамо), неопозиво доказује да је људско сазревање од изузетне важности и да нас припрема за нешто много веће од нас, за Бога. Постојање милости је доказ *prima facie* стварности Бога и његове воље која је посвећена развоју сваког појединачног људског духа. Живимо своје живот не на периферији већ у центру Божје визије и бриге. Свемир каквог познајемо само је предворје Божјег краљевства. Људска раса подешена је за еволуцијски скок, а стварност простора и времена служи као оквир унутар којег се то збива. Хоћемо ли успети или не у том скоку, зависи од нас самих. Зависи од тебе и зависи од мене. Свемир нам је припремио пут, али ми га сами морамо прећи, корак по корак. Милост нам помаже да не запињемо превише, и по њој знамо да путујемо у исправном смеру.

Молитва је неизоставни део људског живота, јер се по њој припрема наше биће за примање Милости по којој људско биће постиже своју целовитост. Тек кад Милост захвати човека, он постаје способан да обнови покидане споне у себи и с другим људима.